

ницы, а ты потайно ще прѣзирашь єдинѣ женѣ, която нечувствено єе допустнала на своя честенѣ мѣжѣ да отиде на далеченѣ свѣтъ за това, защото той не че єе былѣ строгѣ, или невѣренѣ, но защото єе былѣ сиромѣхѣ.

Стеф. Маріе!

Маріа. Ты си баща на мое-то дѣтенце — ты си мя научилѣ на най-голѣмѣ-тѣ земнѣ сладость, на майчинѣ лѣубовѣ — мыслишь ли ты, че азѣ быхѣ могла да бѣдѣ пакѣ богата, кога-то вече не быхѣ постоjala въ нищо друго, освенѣ въ єдинѣ пѣлнѣ рѣкѣ неблагодарность? — наистина, че свѣтъ-тѣ не ще мя обвинява за това — да! свѣтъ-тѣ що ли не може да опрости, кога-то злато-то покрѣе срамотѣ-тѣ. — Азѣ могѣ да подкупѣ за себе си доста пріятели и похвалители съ єдинѣ обѣдѣ, или съ єдинѣ пирѣ (зіяфетѣ) — но тука! (удара ся въ гѣрды-тѣ) тука! има ли на земѣ-тѣ друго пѣ-бѣдно сѣзданіе, отколко-то онова, кое-то несмѣе да обѣрне очи-тѣ си ни на єдинѣ странѣ за да ся неуплаши отѣ страшно-то си лице? — не! — сиромѣшія-та и оскѣдица-та могѣтъ да ми грызѣтъ силы-тѣ — но моя-та сѣвѣсть стои извѣнѣ границѣ-тѣ на тѣхнѣ-тѣ власть. — не! Стефане, не! ты си баща на мое-то чедо! Азѣ нема да тя оставѣ! (загѣрлиго).

Стеф. (пригѣрна ѣ стиснато въ обѣтія-та си) Боже! какво магновеніе си ми още оставилѣ. — Земни Богове вый! да ли искате да завидите на мое-то сиромѣшко богатство! — Маріе! азѣ съмѣ былѣ мыслилѣ че познавамѣ мѣркѣ-тѣ на твоѣ-тѣ ангелскѣ добринѣ, но єдна жена была прѣвѣсходила сичкы-тѣ нашы мѣжевы най-смѣлы ожиданія. — Доста — Маріе, доста! (обѣрна ся на странѣ) колѣло-то на